

[Cat/Cast] El nostre rebuig frontal a la proposta de candidatura unitària d'Artur Mas

ENDAVANT :: 30/11/2014

Como organización de la izquierda independentista, no participaremos ni de ninguna candidatura que surja a raíz de la propuesta que Artur Mas

Catalan

Davant els moviments que Artur Mas i el seu entorn polític han efectuat aquesta setmana, des d'Endavant OSAN volem comunicar que nosaltres, com a organització de l'esquerra independentista, no participarem ni de cap candidatura que sorgeixi arran de la proposta que Artur Mas va fer el passat dimarts ni de cap estratègia concertada amb CiU.

Vendre ara un full de ruta de 18 mesos cap a l'estat independent és una presa de pèl si tenim en compte el que ha passat des del desembre de 2012. Amb l'anomenat "Pacte per la llibertat", CiU i ERC ja van pactar un full de ruta de construcció d'estructures d'estat i convocatòria d'un referèndum en el termini màxim de 24 mesos. Posteriorment, el desembre de 2013 es va acotar aquell mateix full de ruta, ara amb el suport de l'esquerra independentista tot i no compartir bona part dels plantejaments, a 11 mesos. 11 mesos que havien de dur a la celebració d'un referèndum d'autodeterminació. I en aquest context, organismes com l'ANC van traçar un full de ruta que finalitzava l'abril de 2015 amb la proclamació de la independència del Principat de Catalunya.

Aquest full de ruta ha estat incomplert reiteradament, malgrat que cada cop que s'ha xutat la pilota endavant s'ha volgut vendre com una victòria. On són les estructures d'estat que tan pomposament s'anunciaven a finals de 2012 i que eren l'excusa per postposar, ja aleshores, el referèndum fins a 2014? On és el mandat polític sorgit del 9N? On queda la perspectiva de proclamar la independència del Principat l'abril de 2015?

Tot això resta esvaït per la negativa reiterada de CiU a trencar amb l'ordre constitucional. Una negativa que va culminar amb la reconversió del 9N en una gran mobilització que a la pràctica desactivava per molt temps l'opció d'un referèndum unilateral que trenqués la legalitat espanyola. I això en un context en que els sectors mobilitzats vam haver d'escollir entre sortir derrotats del pols del referèndum degut a la negativa de Mas a desobeir, o acceptar una convocatòria que convertia el referèndum en una mobilització popular.

Per quin motiu hem de creure que ara aquest full de ruta de 18 mesos serà el de debò? No tenim cap motiu per creure-ho i menys encara després d'analitzar els passos concrets que s'hi proposen. Perquè malgrat la posada en escena, el camí traçat per Mas esdevé el més poruc i mesell de tots els camins que fins ara ha proposat el sobiranisme oficial.

Desactivada ja l'opció d'un referèndum unilateral, ara Artur Mas pretén desactivar l'opció de trencament a través d'unes eleccions que condueixin directament a la proclamació de la independència. La fórmula és que, sota l'aparença d'unes eleccions plebiscitàries, s'esculli

un govern de tecnòcrates i s'esborri la presència parlamentària diferenciada d'altres opcions independentistes. Un govern que tindrà com a encàrrec construir les estructures d'estat -ja en sabem el resultat en aquests 2 anys- i negociar amb la comunitat internacional un reconeixement de Catalunya com a futur estat independent. Amb quina força? Amb cap ni una. I què passa si la comunitat internacional, com tot sembla pressagiar, es tanca en banda? Aleshores s'obren les opcions per a un pacte amb l'estat per a major autonomia, apadrinat per la UE. I tot això sense oposició independentista al Parlament i implicant-hi totes les opcions independentistes de forma col·legiada a través del govern de tecnòcrates.

L'opció de la desobediència no és contemplada, com no ho ha estat en aquests darrers dos anys, i ara en tenim els resultats. Per tant, en la proposta de Mas no hi ha ni un sol element que permeti pensar que és un camí viable cap a la independència d'una part de la nació, i molt menys que aquest camí serveixi per, paral·lelament, anar acumulant forces a la resta de la nació per a obrir nous processos de ruptura.

CiU està barrejant el procés d'autodeterminació amb la recomposició del centre-dreta nacionalista, i està posant el primer factor al servei del segon. És així com creiem que cal desxifrar les claus ideològiques del discurs d'Artur Mas de dimarts passat.

L'embolcall polític amb què Mas planteja ara l'anomenada "llista de país" és un pupurri de retòrica gaullista. Això és, l'anul·lació de qualsevol oposició política a l'esquerra per la via d'erigir-se en defensor únic dels interessos nacionals. Els ideals per damunt de les ideologies és un concepte que ho exemplifica. La voluntat de Mas de situar-se per damunt dels partits és una còpia mimètica de la retòrica del general francès. Tot això culmina una seqüència propagandística que en els darrers mesos ha estat dirigida no a convèncer nous sectors socials de la necessitat de la independència, sinó a cohesionar els sectors ja existents al voltant d'una figura política i a dissoldre la pròpia idea de projectes socials contraposats al sí del sobiranisme.

La voluntat d'anul·lar totes les propostes independentistes d'esquerres i de centre-esquerra i subordinar-les a la seva estratègia és una necessitat vital del centre-dreta nacionalista per a poder-se recomposar i que un renovat bloc dirigent continuï gestionant durant dècades la societat catalana. Qualsevol organització, no ja de l'esquerra independentista, sinó situada a l'esquerra de CiU, que accepti l'esquema proposat per Mas, creiem que demostrarà d'una manera molt fefaent un nul sentit d'autonomia política, no creure's el seu paper de representativitat d'unes classes socials determinades, i una acusada subsidiarietat respecte el catalunyisme d'arrel pujolista.

Què creiem que ha de fer l'esquerra independentista?

És públic i sabut que Endavant, i l'esquerra independentista, hem mantingut una crítica constant al disseny del procés sobiranista. Una crítica que es basa tant pel que té de fragmentador el procés polític endegat a Catalunya respecte al conjunt de Països Catalans, com pel seu disseny exclusivament en clau institucional-autonomista, i també pel seu enfocament al marge dels interessos de les classes populars.

Aquesta crítica ens ha posat molt sovint en grans contradiccions i ha suposat també un debat a voltes tens dins del moviment. L'opció majoritària, però, ha estat la d'explorar les

oportunitats de ruptura que duia implícit el primer full de ruta del sobiranisme.

El nou rumb emprès per Artur Mas en els dos darrers mesos ha liquidat l'element de ruptura que ens conduïa a participar de l'anterior full de ruta: un referèndum d'autodeterminació que suposés un xoc de legitimitat entre una part del poble català i l'estat espanyol, i que alhora pogués servir per a descavalcar l'autonomisme de la seva posició dirigent al sí de la societat del Principat.

Al nou full de ruta proposat no hi ha cap element de ruptura real, només enfrontaments retòrics amb l'estat. I a això cal sumar-hi la lliçó extreta les darreres setmanes de com un president incapaç de desobeir l'estat ha pogut capitalitzar el rèdit polític de la mobilització popular.

Per tant, creiem que l'esquerra independentista no té cap motiu no ja per participar directament de la candidatura proposada per Mas, sinó tampoc de l'estratègia política que es voldrà concertar des dels sectors socials afins al nou sobiranisme convergent. Ara és l'hora d'intensificar el camí de la unitat popular.

Quin camí cap a la independència?

Recuperem un fragment del que ja vam publicar en un comunicat del passat 3 de novembre:

Si la direcció política del procés per part de les elits del Principat és incapaç de materialitzar qualsevol ruptura amb Espanya, haurà quedat demostrat un cop més que un procés popular com el que ha defensat històricament l'Esquerra Independentista és l'únic possible.

El procés popular que proposem és, a més, l'únic que, en passar per sobre de les lleis espanyoles, passa per sobre també de les fronteres espanyoles (entre comunitats i entre estats) i és part, per tant, del necessari procés de construcció nacional.

Aquesta estratègia d'alliberament nacional ha de ser vàlida per a tot el territori dels Països Catalans i passa necessàriament per la desobediència i la ruptura. Tan en la conjuntura de curt termini (el propi 9-N) com en escenaris posteriors, l'Esquerra Independentista s'ha dotat d'un instrument (Independència per Canviar-ho tot) i d'una campanya (Desobeïm) que han suposat un primer intent de bastir un moviment autònom de les classes populars per a intervenir en l'onada mobilitzadora independentista. Aquest model creiem que ha de ser reforçat per tot el moviment si no es vol caure en el simple seguidisme del full de ruta de les classes dirigents.

Quines característiques ha de tenir aquest procés popular cap a la independència?

La socialització del programa de la Unitat Popular

La construcció del subjecte revolucionari que ha de materialitzar aquest programa

La creació d'estructures d'abast nacional que constitueixin una alternativa a les estructures institucionals existents

La creació d'organitzacions sectorials d'abast nacional en tots els àmbits

La socialització d'una estratègia concreta adreçada a l'enderrocament de l'Estat espanyol

Posem fil a l'agulla!
La lluita és l'únic camí!

Castellano

Ante los movimientos que Artur Mas y su entorno político han efectuado esta semana, desde Endavant OSAN queremos comunicar que nosotros, como organización de la izquierda independentista, no participaremos ni de ninguna candidatura que surja a raíz de la propuesta que Artur Mas hizo el pasado martes ni de ninguna estrategia concertada con CiU.

Vender ahora una hoja de ruta de 18 meses hacia el estado independiente es una presa de pelo si tenemos en cuenta el que ha pasado desde diciembre de 2012. Con el llamado "Pacto por la libertad", CiU y ERC ya pactaron una hoja de ruta de construcción de estructuras de estado y convocatoria de un referéndum en el plazo máximo de 24 meses. Posteriormente, el diciembre de 2013 se va acotar aquella misma hoja de ruta, ahora con el apoyo de la izquierda independentista a pesar de no compartir buena parte de los planteamientos, a 11 meses. 11 meses que tenían que llevar a la celebración de un referéndum de autodeterminación. Y en este contexto, organismos como el ANC trazaron una hoja de ruta que finalizaba el abril de 2015 con la proclamación de la independencia del Principado de Cataluña.

Esta hoja de ruta ha sido incompletada reiteradamente, a pesar de que cada vez que se ha chutado la pelota adelante se ha querido vender como una victoria. Dónde son las estructuras de estado que tan pomposamente se anunciaban a finales de 2012 y que eran la excusa por postposar, ya entonces, el referéndum hasta 2014? Dónde es el mandato político surgido del 9N? Donde queda la perspectiva de proclamar la independencia del Principado el abril de 2015?

Todo esto resta desvanecido por la negativa reiterada de CiU a romper con la orden constitucional. Una negativa que culminó con la reconversión del 9N en una gran movilización que a la práctica desactivaba por mucho tiempo la opción de un referéndum unilateral que rompiera la legalidad española. Y esto en un contexto en que los sectores movilizados tuvimos que escoger entre salir derrotados del polos del referéndum debido a la negativa de Cortijo a desobedecer, o aceptar una convocatoria que convertía el referéndum en una movilización popular.

Por qué motivo tenemos que creer que ahora esta hoja de ruta de 18 meses será lo de verdad? No tenemos ningún motivo para creerlo y menos todavía después de analizar los pasos concretos que se proponen. Porque a pesar de la puesta en escena, el camino trazado por Mas acontece el más poruc y mesell de todos los caminos que hasta ahora ha propuesto el sobiranismo oficial.

Desactivada ya la opción de un referéndum unilateral, ahora Artur Mas pretende desactivar la opción de rotura a través de unas elecciones que conduzcan directamente a la proclamación de la independencia. La fórmula es que, bajo la apariencia de unas elecciones

plebiscitàries, se escoja un gobierno de tecnócratas y se borre la presencia parlamentaria diferenciada otras opciones independentistas. Un gobierno que tendrá como encargo construir las estructuras de estado -ya sabemos el resultado en estos 2 años- y negociar con la comunidad internacional un reconocimiento de Cataluña como futuro estado independiente. Con qué fuerza? Con ninguno ni una. Y que pasa si la comunidad internacional, como todo parece presagiar, se cierra en banda? Entonces se abren las opciones para un pacto con el estado para mayor autonomía, apadrinado por la UE. Y todo esto sin oposición independentista en el Parlamento e implicando todas las opciones independentistas de forma colegiada a través del gobierno de tecnócratas.

La opción de la desobediencia no es contemplada, como no lo ha estado en estos últimos dos años, y ahora tenemos los resultados. Por lo tanto, en la propuesta de Mas no hay ni un solo elemento que permita pensar que es un camino viable hacia la independencia de una parte de la nación, y mucho menos que este camino sirva por, paralelamente, ir acumulando fuerzas al resto de la nación para abrir nuevos procesos de ruptura.

CiU está mezclando el proceso de autodeterminación con la recomposición del centro-derecha nacionalista, y está poniendo el primer factor al servicio del segundo. Es así como creemos que hay que descifrar las claves ideológicas del discurso de Artur Mas del pasado martes.

El envoltorio político con que Mas plantea ahora la llamada “lista de país” es un pupurri de retórica gaullista. Esto es, la anulación de cualquier oposición política a la izquierda por la vía de erigirse en defensor único de los intereses nacionales. Los ideales por encima de las ideologías es un concepto que lo ejemplifica. La voluntad de Cortijo de situarse por encima de los partidos es una copia mimética de la retórica del general francés. Todo esto culmina una secuencia propagandística que en los últimos meses ha sido dirigida no a convencer nuevos sectores sociales de la necesidad de la independencia, sino a cohesionar los sectores ya existentes alrededor de una figura política y a disolver la propia idea de proyectos sociales contrapuestos al sí del sobiranismo.

La voluntad de anular todas las propuestas independentistas de izquierdas y de centro-izquierda y subordinarlas a su estrategia es una necesidad vital del centro-derecha nacionalista para poderse recomponer y que un renovado bloque dirigente continúe gestionando durante décadas la sociedad catalana. Cualquier organización, no ya de la izquierda independentista, sino situada a la izquierda de CiU, que acepte el esquema propuesto por Mas, creemos que demostrará de una manera muy fehaciente un nulo sentido de autonomía política, no creerse su papel de representatividad de unas clases sociales determinadas, y una acusada subsidiariedad respecto al *catalunyisme de raíz pujolista.

Qué creemos que tiene que hacer la izquierda independentista?

Es público y sabido que Endavant, y la izquierda independentista, hemos mantenido una crítica constante al diseño del proceso soberanista. Una crítica que se basa tanto por el que tiene de fragmentador el proceso político emprendido en Cataluña respecto al conjunto de Países Catalanes, como por su diseño exclusivamente en clave institucional-autonomista, y también por su enfoque al margen de los intereses de las clases populares.

Esta crítica nos ha puesto muy a menudo en grandes contradicciones y ha supuesto también un debate a veces tenses dentro del movimiento. La opción mayoritaria, pero, ha sido la de explorar las oportunidades de ruptura que llevaba implícito la primera hoja de ruta del sobiranismo.

El nuevo rumbo emprendido por Artur Mas en los dos últimos meses ha liquidado el elemento de ruptura que nos conducía a participar de la anterior hoja de ruta: un referéndum de autodeterminación que supusiera un choque de legitimidad entre una parte del pueblo catalán y el estado español, y que a la vez pudiera servir para descabalar el autonomismo de su posición dirigente al sí de la sociedad del Principado.

A la nueva hoja de ruta propuesta no hay ningún elemento de ruptura real, sólo enfrentamientos retóricos con el estado. Y a esto hay que sumar la lección extraída las últimas semanas de como un presidente incapaz de desobedecer el estado ha podido capitalizar el rédito político de la movilización popular.

Por lo tanto, creemos que la izquierda independentista no tiene ningún motivo no ya para participar directamente de la candidatura propuesta por Mas, sino tampoco de la estrategia política que se querrá concertar desde los sectores sociales afines al nuevo sobiranismo convergente.

Ahora es la hora de intensificar el camino de la unidad popular.

Qué camino hacia la independencia?

Recuperamos un fragmento del que ya publicamos en un comunicado del pasado 3 de noviembre:

Si la dirección política del proceso por parte de las élites del Principado es incapaz de materializar cualquier ruptura con España, habrá quedado demostrado un golpe más que un proceso popular como el que ha defendido históricamente la Izquierda Independentista es el único posible.

El proceso popular que proponemos es, además, el único que, al pasar por encima de las leyes españolas, pasa por sobre también de las fronteras españolas (entre comunidades y entre estados) y es parte, por lo tanto, del necesario proceso de construcción nacional.

Esta estrategia de liberación nacional tiene que ser válida para todo el territorio de los Países Catalanes y pasa necesariamente por la desobediencia y la ruptura. Tan en la coyuntura de corto plazo (el propio 9-N) como en escenarios posteriores, la Izquierda Independentista se ha dotado de un instrumento (Independencia para Cambiarlo todo) y de una campaña (Desobedezcamos) que han supuesto un primer intento de construir un movimiento autónomo de las clases populares para intervenir en la oleada mobilizadora independentista. Este modelo creemos que tiene que ser reforzado por todo el movimiento si no se quiere caer en el simple seguidismo de la hoja de ruta de las clases dirigentes.

Qué características tiene que tener este proceso popular hacia la independencia?

La socialización del programa de la Unidad Popular

La construcción del sujeto revolucionario que tiene que materializar este programa

La creación de estructuras de alcance nacional que constituyan una alternativa a las estructuras institucionales existentes

La creación de organizaciones sectoriales de alcance nacional en todos los ámbitos

La socialización de una estrategia concreta dirigida al derribo del Estado español

La lucha es el único camino!

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-el-nostre-rebuig>